

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **G. O.**
státní občan X
bytem v ČR X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2020, č. j. MV-81895-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále také "OAM" a "správní orgán I. stupně") ze dne 31. 3. 2020, č. j. OAM-962-35/TP-2019, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen "zákon o pobytu cizinců" nebo „ZPC“) zamítnuta jeho žádost, podaná dne 21. 1. 2019, o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců (dále též „žádost“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Žalobou napadené rozhodnutí

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce podal dne 21. 1. 2019 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále také „žádost“) dle §

67 zákona o pobytu cizinců, avšak správní orgán I. stupně tuto žádost zamítl dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly splněny podmínky dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců.

3. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobce na území České republiky (dále také „území“) požádal dne 31. 10. 2014 o udělení mezinárodní ochrany, přičemž toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 8. 1. 2019 usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2018, č. j. 3 Azs 64/2018-41. Předmětnou žádost podle § 67 zákona o pobytu cizinců podal žalobce u Ministerstva vnitra dne 21. 1. 2019. Žalovaná tak v napadeném rozhodnutí uvedla, že není pochyb o tom, že žalobce splnil podmínku dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak nesplňuje podmínku dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně i žalovaná se tak zabývaly především otázkou, zda jsou splněny podmínky dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který představuje výjimku z § 67 odst. 2 a rozšiřuje tak okruh oprávněných osob pro podání této žádosti.
4. Při posuzování, zda jsou dány „jiné důvody hodné zvláštního zřetele“ se pak žalovaná ztotožnila se správním orgánem I. stupně a uvedla, že prokázání těchto důvodů je vždy na žadateli (tj. na žalobci). Otázka odlišné sexuální orientace žalobce pak přitom byla již podrobně posuzována v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kdy toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 31. 5. 2017 rozhodnutím Ministerstva vnitra, žaloba v této věci byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2018, č. j. 4 Az 51/2017-55, zamítnuta a následně podaná kasační stížnost byla odmítnuta. Žalobci tak nebyl udělen azyl ani doplňková ochrana dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, neboť sexuální orientace žalobce nebyla shledána relevantním důvodem ve smyslu vyhovění jeho žádosti. Žalovaná uvedla, že žalobce k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu (stejně jako v řízení o udělení mezinárodní ochrany) nedoložil žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly oprávněnost jeho obav z návratu do Ghanské republiky z důvodu jeho sexuální orientace. Žalobce toliko odkazoval na veřejně dostupné informace o situaci v jeho vlasti, ale nedoložil ničeho, co by se vztahovalo k jeho osobě a neosvědčil tak existující důvody dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které by vedly k vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, jakožto nejvyššího pobytového oprávnění.
5. Takovým důvodem žalovaná neshledala ani zdravotní stav žalobce a nepříznivou situaci v Ghanské republice v oblasti zdravotnictví, která plošně doléhá na tamní obyvatelstvo. Žalobce se dlouhodobě léčí s hepatitidou typu B a byla mu diagnostikována srdeční vada, avšak tyto důvody žalovaná neshledala jako jiné důvody hodné zvláštního zřetele, které by odůvodňovaly vydání povolení k trvalému pobytu na území. Žalobce je na území totiž také zaměstnán u společnosti OND Direct s. r. o., Praha 9, kde pracuje jako dělník na vykládání balíkových zásilek a rozhodnutím Městské části Praha 4 ze dne 20. 1. 2020 byla žalobci udělena koncese k podnikání v silniční motorové dopravě. Dle žalované tak nelze dospět k závěru, že zdravotní stav žalobce je natolik závažný, že jej výrazně omezuje v běžném životě či sebeobsluze, resp. že není schopen se sám o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu podle § 67 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Takové skutečnosti nebyly v řízení prokázány, z doložených lékařských zpráv nevyplývají a žalobce je neuváděl.
6. Žalovaná posuzovala přiměřenost svého rozhodnutí i s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.), dále také „Úmluva“, dle kterého má každý právo na respektování soukromého života, obydlí a korespondence. V případě žalobce však bylo zjištěno, že je svobodný, bezdětný a na území nemá žádné

rodinné vazby. Ze žádosti je naopak patrné, že rodina žalobce (rodiče a sourozenci) žijí mimo území České republiky. Konečně pak žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce má možnost svůj pobyt na území České republiky upravit jiným způsobem (např. za účelem zaměstnání či podnikání).

III. Obsah žaloby

7. Žalobce v žalobě uplatnil toliko *jeden žalobní bod*, který obsahoval shodné námitky, které žalobce uváděl již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V těchto námitkách žalobce shledával napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné a věcně nesprávné.
8. Žalobce předně uvedl, že žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu a ani dostatečně neodůvodnila, proč žalobce nenaplní podmínky § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy důvody hodné zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu. Naplnění podmínek hodných zvláštního zřetele pak žalobce spatřoval v následujících důvodech:
 - *Odlišná sexuální orientace žalobce*
9. Žalobce namítal, že vzhledem k tomu, že je odlišné sexuální orientace, může být v zemi jeho původu diskriminován a veřejně ponižován a tato jeho odlišná sexuální orientace může vést ke ztížení postavení při uplatňování jeho práv. Žalobce má obavu, že na něj může být také vyvíjen nátlak a může být rovněž uvězněn, jelikož zde existuje rozsáhlá diskriminace vůči odlišně sexuálně orientovaným osobám. Na podporu těchto svých tvrzení žalobce poukázal na článek na webovém portálu mezinárodní nevládní organizace Human Rights Watch, zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Ghaně za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 a zprávu Amnesty International o lidských právech za rok 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017 věnující se problematice LGBT osob v Ghaně. Žalobce tak uvedl, že je nezbytné posuzovat, zda bude osoba, v případě jejího vrácení do země původu, žít svobodně a otevřeně jako osoba LGBT, a pokud bude osobou v utajení, je nutno zkoumat, zda má tato osoba skutečný strach z pronásledování, jakož i to, zda je tento strach opodstatněný.
 - *Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce*
10. Žalobce pak ve vztahu k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele dále poukazoval na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Žalobce uvedl, že se dlouhodobě léčí ve Fakultní nemocnici Motol pro virovou hepatitidu typu B, přičemž dle ošetřujícího lékaře MUDr. M. je nezbytné v léčbě pokračovat, a to i z důvodů přidruženého onemocnění, kterým je chronické srdeční selhání, které žalobce bezprostředně ohrožuje na životě. Na podporu těchto svých tvrzení žalobce předložil lékařskou zprávu ze dne 8. 4. 2020.
11. Žalobce dále v žalobě nad rámec výše uvedeného poukázal na práva, která jsou garantována Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv, a to na články 2, 3 a 8 upravující právo na život, zákaz mučení a právo na ochranu soukromého a rodinného života žalobce; dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 s tím, že má za prokázané, že by v důsledku nutnosti jeho vycestování došlo k nepřiměřenému zásahu do práv zaručených mu Úmluvou.
12. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě argumentovala obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Uvedla, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které stanoví § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazu a výkladů právních předpisů. Žalobce nesplnil podmínky dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a v jeho případě nebyly ani shledány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, pro které by mohla být podmínka dle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců prominuta. Žádost žalobce tak byla posouzena správně a v souladu se zákonem.
14. Žalovaná žádala, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Soud jednal o žalobě postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Vzhledem k tomu, že doposud zjištěný skutkový stav je mezi účastníky nesporný, a současně žalobce provedení důkazů nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval a vyšel pouze z obsahu spisového materiálu, který si od žalované vyžádal.
18. Podstatou sporu je v daném případě posoudit:
 - a) zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podaná dle § 67 zákona o pobytu cizinců, jakož i napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem či nikoliv, a
 - b) zejména pak posoudit skutečnosti, zda jsou v případě žalobce dány „jiné důvody hodné zvláštního zřetele“ dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, na základě kterých by bylo možné vydat žalobci povolení k trvalému pobytu, a to i bez splnění podmínek podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců; jakož i to, zda bylo napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno v souladu se zákonem či nikoliv.

Ad a) – Ve vztahu k tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí:

19. V první řadě se soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48).

20. Podle § 68 odst. 3 správního řádu „se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“
21. V odůvodnění správního rozhodnutí je třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno či nevyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce. Dále se uvádějí podklady pro vydání výroku (tedy, ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). K tomu stanoví například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2005, sp. zn. 4 Azs 55/2003 následující: „Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“ Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
22. V daném případě se žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně a zcela dostatečným způsobem vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce, když zejména uvedla, proč má za to, že žalobce řádně neosvědčil existenci tzv. „jiných důvodů hodných zvláštního zřetele“ ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že tyto důvody nemá za splněné, neboť žalobce k žádosti nedoložil žádné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly oprávněnost jeho obav z návratu do jeho vlasti z důvodu odlišné sexuální orientace. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (stejně jako nyní v řízení před soudem) toliko odkazoval na veřejně dostupné informace o situaci v jeho oblasti. Rovněž i s tvrzeným nepříznivým zdravotním stavem žalobce se žalovaná řádně vypořádala, když uvedla, že z předložených lékařských zpráv nelze dospět k závěru, že zdravotní stav žalobce je natolik závažný, že jej výrazně omezuje v běžném životě či sebeobsluze, resp. že není schopen se sám o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Žalobce je na území České republiky zaměstnán jako dělník na vykládání balíkových zásilek a je držitelem koncese opravňující jej k podnikání v silniční motorové dopravě. Vzhledem pak k tomu, že žalovaná shledala prvostupňové rozhodnutí za věcně správné a potvrdila jej, tzn., ztotožnila se se závěry správního orgánu I. stupně, nebylo nezbytné zabývat se ještě podrobněji jednotlivými odvolacími námitkami. Ve světle konstantní judikatury totiž není povinností obsáhle reagovat na každou dílčí námitku. Úkolem správního orgánu totiž je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníka (srovnej obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 Azs 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud, či v daném případě správní orgán, ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což bylo v daném případě splněno.
23. K tvrzené nezákonnosti žalobce nejprve brojil proti tomu, že žalovaná pochybila, když dostatečně nezjistila skutkový stav a nezohlednila okolnosti jeho případu. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalované, které uvedla již v napadeném rozhodnutí, a sice že prokázání důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu

cizinců, bylo právě na žalobci. Řízení o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců je řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to právě i pokud jde o žalobcem tvrzené obavy z návrhu do jeho vlasti z důvodu jeho odlišné sexuální orientace; dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jakož i ohledně nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. alespoň nabídl důkazy o tom, že jsou naplněny tzv. jiné důvody hodné zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (srovnej obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008-63, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 – 35 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2011, č. j. 10 Ca 361/2009-44).

24. Soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí splňuje zákonem stanovená kritéria, neboť se jedná o srozumitelné rozhodnutí, které je opřené o žalobcem doložené podklady a je z něj patrné, jakými úvahami se žalovaná, potažmo správní orgán I. stupně při rozhodování řídili. Ve shora namítaném rozsahu je žalobou napadené rozhodnutí zákonné, kdy žalovaná nepochybila, když se omezila toliko na žalobcem uváděná tvrzení, předkládané listiny, odkazované články a jím uváděné důvody, neboť osvědčení důvodů dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je toliko a jen na žalobci.

Ad b) – Ve vztahu k naplnění podmínky dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců:

25. Žalobce dále tvrdil nezákonné posouzení podmínky § 67 odst. 4 ZPC.
26. Podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„se povolení k trvalému pobytu po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.“*
27. Podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 povolení k trvalému pobytu vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let; b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let.“*
28. Podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„je žádost při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.“*
29. Naplnění podmínky dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v daném případě není mezi účastníky sporné, když žalobce měl na území České republiky 4 roky nepřetržitý

přechodný pobyt a poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně řízení o kasační stížnosti, přičemž tyto skutečnosti vyplývají také ze spisového materiálu. Žalobce však brojil proti tomu, že splňuje podmínky dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podal z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Tyto důvody pak žalobce spatřoval ve skutečnosti, že je odlišné sexuální orientace, a z tohoto důvodu tak může být v zemi svého původu diskriminován a veřejně ponižován, a může být také vězněn; dále pak ve skutečnosti, že dlouhodobě trpí nepříznivým zdravotním stavem, neboť se léčí pro virovou hepatitidu typu B a navíc je stížen chronickým srdečním onemocněním, a konečně pak má žalobce za to, v důsledku nutnosti jeho vycestování dojde k nepřiměřenému zásahu do práv, která jsou mu zaručena Úmluvou, a to čl. 2, 3 a 8 upravující právo na život, zákaz mučení a právo na ochranu soukromého a rodinného života.

30. Pojem „*důvody hodné zvláštního zřetele*“ je tzv. neurčitý právní pojem, a to vysokého stupně obecnosti, proto je variabilita jeho využití značná. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, „*neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit.*“ Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Je také nezbytné tento pojem vykládat ve vztahu k právní normě, jejíž aplikace přichází v konkrétním případě v úvahu a nezbytné je také obezřetně přistupovat k jeho analogickému výkladu. V případě důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o natolik závažné důvody, že toto vyžaduje udělení povolení k trvalému pobytu, a nepostačí například udělení nižšího typu povolení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017-49 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 AZs 253/2016-30). Při udělování povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců tak musí vždy jít o takové důvody hodné zvláštního zřetele, které jsou svým způsobem výjimečnými či naléhavými, a tyto důvody musí být řádně popsány a doloženy. Jak již ostatně bylo vysvětlováno výše, domáhá-li se žadatel vydání povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, je žádoucí, aby v žádosti sám podrobně popsal a případně doložil skutečnosti, v nichž spatřuje zvláštnost a výjimečnost své stávající situace. Břemeno tvrzení tak leží na žadateli (tj. žalobci) a po správním orgánu není možné požadovat, aby za něj předjímal celou škálu v úvahu přicházejících situací, které by za důvod hodný zvláštního zřetele mohly být považovány. V této souvislosti pak lze odkázat například na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2011, č. j. 10 Ca 361/2009-44; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018-37 a ze dne 22. 12. 2016, č. j. 5 Azs 133/2016-38, ze kterých vyplývá, že „*Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že podle § 3 správního řádu, jsou správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. To ovšem stěžovatele nezburcuje břemeno tvrzení a důkazního břemene, tedy povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu), mají-li z nich správní orgány vycházet. Představa, že by správní orgány zjišťovaly všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly*

vést k vyhovění žádosti, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá“.

31. Již z výše uvedeného je tak zřejmé, že neobstojí námitka žalobce spočívající v naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele, když tato svá tvrzení žalobce nikterak nedoložil a neosvědčil. Stejně jako v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i v žalobě proti rozhodnutí žalované žalobce toliko v obecné rovině poukazoval jednak na možné nebezpečí z důvodu jeho odlišné sexuální orientace, jednak na svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, s nímž se musí na území České republiky léčit a jednak na případný zásah do osobního, soukromého a rodinného života žalobce v případě nutnosti jeho vycestování. Jak uváděno výše, byl to právě žalobce, kdo měl tyto své obavy řádně doložit.
32. Jak vyplývá ze správního spisu, jakož i z napadeného rozhodnutí, *námítku odlišné sexuální orientace* žalobce uplatnil již v řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Az 51/2017-55, přičemž rozhodnutím ze dne 18. 7. 2018, č. j. 4 Az 51/2017-55 byla tato žádost zamítnuta. Žalobce v žalobě ohledně své odlišné sexuální orientace toliko v obecné rovině uváděl své obavy z toho, že může být ve své vlasti diskriminován a veřejně ponižován a má obavy z věznění, avšak jediné „důkazy“, které na podporu svých tvrzení žalobce označil, byly: článek na webovém portálu mezinárodní nevládní organizace Human Rights Watch, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Ghaně za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 a zpráva Amnesty International o lidských právech za rok 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017 věnující se problematice LGBT osob v Ghaně. Z těchto je zřejmé, že poměry osob zařazujících se do skupiny LGBT mají v Ghaně složitější postavení, a to zejména ve srovnání se současnými standardy a tendencemi uplatňovanými v tzv. západních demokratických zemích, nicméně není možné jakkoliv učinit závěr, že by osoby odlišné sexuální orientace v Ghaně čelili takovým podmínkám, které by odůvodňovaly obavy z pronásledování. Jak vyplývá z veřejně dostupných zdrojů, dne 16. 5. 2014 byl v Ghaně poprvé veřejně připomenut Mezinárodní den proti homofobii a transfobii, a v průběhu let se situace ohledně nenávisti vůči osobám LGBT postupně mírně zlepšuje, avšak soud nepopírá, že k celkovému přijetí odlišné sexuální orientace v afrických, potažmo i asijských zemích dojde teprve vyhlídkově v nadcházejících letech. Ostatně i v evropských a v dalších západních demokratických zemích k přijetí osob odlišné sexuální orientace docházelo po dobu několika desetiletí. Tyto důvody „neideálního“ postavení LGBT osob v Ghaně však nevytváří důvod dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Nadto, žalobcem odkazované články a zprávy se ani nikterak nevztahují přímo k osobě žalobce a nelze z nich jakkoliv vyčíst možné riziko hrozby nebezpečí ve vztahu k žalobci. Odlišná sexuální orientace není ghanskou právní úpravou výslovně zakázána a pouze na základě žalobcem vyslovených obav není možné učinit závěr o naplnění důvodu hodného zvláštního zřetele.
33. Prokázán pak nebyl ani *dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce*. Žalobce se léčí ve Fakultní nemocnici Motol pro virovou hepatitidu typu B a byla mu diagnostikována srdeční vada, avšak nikterak nebylo prokázáno, že by tato žalobcova onemocnění byla natolik závažná, že by zakládala důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Hepatitida typu B je infekční zánět jater vyvolaný virem hepatitidy B, přičemž celosvětově se jedná o nejčastější virové onemocnění jater, s nímž v celém světě v současné době žije asi 343 milionů lidí (nejvíce v oblastech Afriky a Asie) a nelze tak hovořit o nemoci, která by byla bezprostředně život ohrožující, či o situaci, kdy

by státy třetích zemí nemohli těmto pacientům poskytnout dostatečnou zdravotní péči. Tvrzenou nepříznivost zdravotního stavu žalobce pak vyvrací již skutečnost, že žalobce je na území České republiky zaměstnán na pozici dělník na vykládání balíkových zásilek a současně podniká v silniční motorové dopravě. Jak bylo již uvedeno v rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 4 Az 51/2017-55, nelze celkovou vyspělost ghanských zdravotnických zařízení srovnávat s obdobnými institucemi v členských státech EU, nicméně to samo o sobě nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele; v opačném případě by byl případem hodným zvláštního zřetele téměř každý nemocný žadatel o mezinárodní ochranu z asijských, afrických či latinskoamerických zemí nebo by v případě každého tohoto žadatele bylo nezbytné shledat naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (stejně tak, jako by pak bylo nutné shledat důvody hodné zvláštního zřetele u každé osoby patřící ke skupině LGBT osob).

34. Dále pak ohledně požadavku *přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 75 odst. 3 zákona o pobytu cizinců* soud uvádí, že dle čl. 8 Úmluvy „*má každý právo na respektování svého soukromého života, obydlí a korespondence*“, přičemž tento článek je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 9 Azs 253/2016-30), a znamená to, že pokud žalobce v řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgán, potažmo soud, s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná přiměřenost rozhodnutí s ohledem na výše uvedené posuzovala, když uvedla, že žalobce je svobodný, bezdětný a na území České republiky nemá žádné rodinné vazby. Rodiče a sourozenci žalobce žijí mimo toto území a žalobce je v České republice toliko zaměstnán a podniká zde v silniční motorové dopravě. Na základě těchto skutečností pak žalovaná dospěla k závěru, že neudělení povolení k trvalému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do života žalobce, a to navíc také z toho důvodu, že může svůj pobyt na území upravit jiným způsobem.
35. S výše uvedeným závěrem žalované se ztotožňuje i zdejší soud, který dále v rámci „obecného“ testu proporcionality zkoumal, zda v daném případě mohou být dány důvody, které by způsobovaly zásah do žalobcových práv zaručených mu čl. 8 Úmluvy. Je pravdou, že žalobce dlouhodobě pobývá na území České republiky, kde podniká a pracuje a je tedy možné hovořit o tom, že si zde vytvořil určité vazby, a to zejména na přátele, spolupracovníky apod. Na druhou stranu, jak správně konstatovala žalovaná již v napadeném rozhodnutí, a jak ostatně vyplývá ze správního spisu, žalobce je svobodný, bezdětný a v České republice nemá žádné rodinné vazby. Dle názoru soudu tak nelze v daném případě hovořit o případném porušení žalobcova práva na rodinný život, když žalobce zde žádnou rodinu nemá, nebo alespoň žádné takové skutečnosti nedoložil ani netvrdil. Žalobce neovládá český jazyk, má zde sice přátele, avšak dle názoru soudu pouze zaměstnání a přátele na daném území nevytváří takové vazby, na základě kterých by při neudělení trvalého pobytu žalobci, došlo k porušení čl. 8 Úmluvy.
36. Konečně pak závěrem soud dodává, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na

území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových statusech žalobce nebylo rozhodováno, nebylo mu tak znemožněno legalizovat svůj pobyt na území České republiky podle ZPC jiným způsobem. Nelze přehlédnout, že povolení k trvalému pobytu dle § 65 – 87 zákona o pobytu cizinců představuje nejvyšší druh možného povolení na tomto území, požívající zvláštní právní ochrany a dávající významné postavení jeho držitelům, právě z tohoto důvodu se tedy také jedná o druh povolení, k jehož udělení zákon vyžaduje naplnění mnoha specifických podmínek, na jejichž základě bude možné žadateli tento nejvyšší druh k pobytu udělit. Z tohoto důvodu tak je nezbytné i neurčitý právní pojem „jiné důvody hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vykládat striktněji než v jiných případech, a to vždy s ohledem na vážnost a charakter dané situace.

VI. Závěr

37. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalované, která měla ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 31. března 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu